

Jeg og Familien min

Her er familien min. Vi bor i Lerum litt utenfor Gøteborg.

Jeg: Frank Svensson. Alder: 12 år. Går på Vårbakke skole i klasse 6B. Hobbyer: Fotball, spise taco, pizza eller hamburger og henge med Andreas.

Pappa: David Svensson. Alder: Gammel. Er pastor. Hobbyer: Liker å spise kake.



Mamma: Hanne Svensson. Alder: 46 år. Er sykepleier. Hobbyer: Liker å trene og å se på mobilen.



Storesøster: Jenny. Alder: Noe som slutter på -ten. Hobbyer: Liker å være på rommet sitt.



Husdyr: Skatten. Alder: 7 katteår (det tilsvarer cirka 51 menneskeår). Liker å late seg og bli klødd under haken.





Før jeg går under jorda

Hei!

Frank her igjen. Nå skal jeg fortelle hvorfor jeg skriver en ny bok.

Rommet mitt her i Vårbakkegaten er ikke så stort, men jeg har plass til det viktigste: en deilig seng, skrivebord, tv og fiskene mine. Jeg pleier å slappe av litt på senga når jeg kommer hjem etter en lang dag. Men en dag, rett etter at jeg kom hjem fra skolen, stilte jeg meg foran speilet i stedet og danset. (NB: Speilet henger der fordi søsteren min hadde rommet mitt en periode, jeg ville aldri hatt speil der ellers.)

Ja, du leste riktig: Jeg danset.



Noen jenter i klassen min har nemlig lært seg en ny dans som de har holdt på med i hvert eneste friminutt. Den ser morsom ut. Men en av jentene har sagt at gutter ikke kan danse. Så akku-

rat denne dagen tenkte jeg at hvis jeg øver skikkelig mye, skal jeg jammen meg vise dem at gutter faktisk *kan* danse.

Midt i et vanskelig dansetrinn kom jeg veldig nærme speilet. Jeg hadde aldri sett meg selv så nærme i speilet før. Og da slo tanken meg.

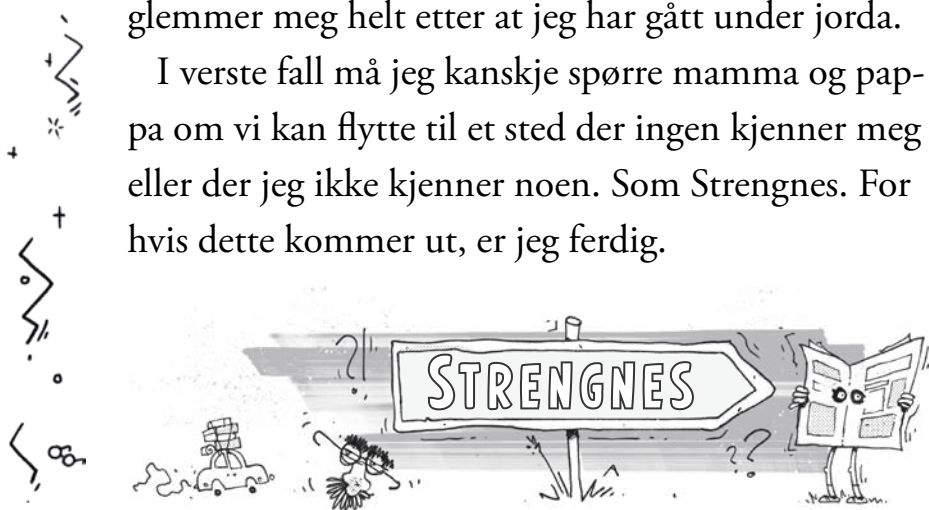
Om jeg får meg kjæreste noen gang – aller helst Vanessa i klassen – da er det sånn hun vil se meg. Tanken raste videre, og jeg undret: Lurer på hvordan det ser ut når jeg kysser ei jente. Jeg knep øynene litt igjen, men bare såpass mye at jeg fortsatt kunne se litt, og så lagde jeg trutmunn og bøyd meg framover. Akkurat idet leppene mine berørte det kalde speilet, hørte jeg et skrik ute fra gangen. Jeg har aldri hørt noe liknende før, og jeg kommer aldri til å glemme det. Mamma var akkurat kommet ut fra toalettet og fikk se at jeg kysset meg selv i speilet. Åhh! Jeg vil ikke leve mer! Hvis hun forteller dette til noen andre, kan jeg aldri vise meg utendørs igjen.

Det er derfor jeg skriver denne boka.

Da jeg skrev den første boka mi, var det fordi jeg ville bli like kjent som Astrid Lindgren. Det

ble jeg ikke. Denne gangen er det et spørsmål om liv og død. Nesten. Nå skriver jeg for at ingen skal glemme meg. For hvis mamma forteller noen at jeg driver og kysser meg selv i speilet, da blir jeg nødt til å gå under jorda. Jeg mener ikke at jeg skal spankulere rundt under jordas overflate, jeg skal forsvinne slik at ingen kan se meg. Ingen må få vite hvem jeg er. Og da kan det jo være lurt om jeg har skrevet ned litt om meg selv og livet mitt, så dere ikke glemmer meg helt etter at jeg har gått under jorda.

I verste fall må jeg kanskje spørre mamma og pappa om vi kan flytte til et sted der ingen kjenner meg eller der jeg ikke kjenner noen. Som Strengnes. For hvis dette kommer ut, er jeg ferdig.



Ellers har jeg ingenting nytt å melde, alt er som før. Jeg heter fortsatt Frank Svensson. Er fortsatt 12 år. Vi bor i samme leilighet. Faren min er fortsatt pastor. Det betyr at han er en slags prest, og at

han har ansvaret for alle møtene og det meste som foregår i kirken. Og så følger han med på om noen som går i kirken har blitt syke, og om noen trenger å gifte seg eller begrades.

Han har blitt litt tynnere i håret. Først og fremst har han begynt å *snakke om* at han er tynn i håret. Om



morgenen står han nesten like lenge foran speilet som mamma og søs til sammen, og mumler om og om igjen: «Håret er borte, håret er borte ...»

Mamma jobber fortsatt på sykehuset som sjef for alle sykepleierne. Hun sier at jobbkollegene hennes tåler mest i hele verden. Og det skjønner jeg, for ofte sier hun at de står på hodet for å rekke alt. Selv klarer jeg å bare å stå på hodet i noen få sekunder, og etter det faller jeg ned. Tenk hvor slitsomt det må være å gjøre det en hel arbeidsdag.

Storesøsteren min Jenny har blitt litt trøttere og litt sintere.

Her er boka om meg. Kanskje jeg bor i Strengnes når du leser den.